

Separation

Hon mötte min blick i vimlet på gatan. Det var sista gången jag såg henne. Hon var sammanbiten och uttryckslös. Sarin slöt sig som ett tunt och blankt täcke över hennes huvud. Vart skulle hon gå? Vad skulle hända med henne?

Ett annat barn hade lagts i en säck. Det barnet hade nog redan dött. De tre männen med vapen förändrade allt. Deras ärende var att döda. Vilka omständigheter försatte oss i denna omöjliga situation? Kvarteren där kvinnor hölls inlåsta, misshandlades och våldtogs låg i närheten. Arbetade hon där? Kanske bevittnade jag våldet, skriken och drogerna som fanns bland kvinnorna som delade samma öde? Kanske såg vi citroner överallt, de som användes som desinfektion. Doften av citron väcker emellertid inget särskilt i mig.

Hon var min landsmoder, det är så jag valt att kalla henne. Hon var det land i vilket jag blev till. På insidan av hennes kropp hörde jag hennes andning och hennes hjärta. Jag var helt omsluten av henne när jag växte från ett embryo till ett barn i fostervattnet. Hennes näring var min näring, det hon hörde och kände berörde också mig. Vi var ett och samtidigt på väg att bli två. Hennes inre landskap var varmt och mystiskt, hon omgav mig på alla sidor. Det som hände i de yttre landskapen påverkade oss båda på insidan.

Som nyfödd blev jag sedd. Hon höll mig tätt intill sig och be-

kräftade min existens. Jag fick värme, mat och kärlek i hennes beskydd. När jag var ledsen tröstade hon mig och vaggade mig till sömns. Var vi bodde vet jag inte. Tillhörde hon de inlåsta kvinnorna som arbetade med prostitution och födde barn? Hur gammal var hon när hon fick mig? Var hon själv ett barn? Kanske var hon ett gatubarn eller en vuxen kvinna som levde tillsammans med mina syskon och mig i ett litet tält eller ett skjul på gatan. Eller så kunde hon läsa och skriva och hyrde en lägenhet i ett hus med vackra detaljer i trä.

Jag tror att hon försökte skydda oss när det otäcka hände i närheten av Chor Bazar, tjuvarnas marknad, i Mumbai. Hon gav mig till polisen eller tog skydd på barnhemmet som hjälpte utsatta kvinnor. Kanske blev hon övergiven och min separation från henne måste ha skett i direkt anslutning till att de tre beväpnade männen kom.

Jag minns vad som hände eftersom jag drömde samma mardröm om och om igen genom hela min uppväxt. Jag drömde om männen, deras vapen, hoten och barnet i säcken. När jag vaknade upp ur mardrömmen kände jag skräck, rädsla, ilska och sorg. Min mamma (inte min landsmoder) bad mig rita mardrömmen när jag inte kunde berätta om den. Jag ritade vapen, en bloddränkt kniv, ett rep och en pistol. Jag ritade säcken som ett barn tryckts ner i och de tre männen. En av männen sa: "Jag ska döda henne." Jag vet inte om han syftade på min landsmoder, mig eller någon annan. Jag skrev tre ord för hur jag kände mig: arg, skrämnd och ledsen.

En gång drömde jag också om min landsmoder. Jag såg hennes ansikte och blicken som mötte min i vimlet. Hon hade kloka, mandelformade ögon. Jag var på väg bort i den drömmen, i den ögonkontakten. Det var sista gången vi såg varandra och jag kan framkalla bilden av henne där i vimlet och se hur våra ögon möts när jag vill. Hon varken ler, gråter eller skriker. Hon gör ingenting när vi ser varandra försvinna. Kanske hade hon "frost" och blivit förflamad av våldet. Ett vanligt reaktionsmönster vid våld är just

att stelna till. Ögonblicksdrömmen var ett avsked, men också en bekräftelse på att vi fanns och finns.

Det hela kan förstås ha gått till på något annat sätt eftersom det självbiografiska minnet inte är sanningen i en objektiv mening. Å ena sidan vet jag ingenting, å andra sidan vet jag mycket med hjälp av drömmar och minnen som bor i min kropp. Det går att komma nära det som kanske hände. Det går dock inte att fastställa att ”så här var det” och jag vet inte vad som hände henne sedan.

Trots att mina första levnadsår präglades av utsatthet fick jag viktiga förutsättningar för resten av livet i fråga om anknytning och tillhörighet. Jag vet att jag har burits av henne och kan känna att hon tog emot mig när hon hade fött mig. Men jag undrar var vi var när jag föddes. Jag vet att vi inte separerade förrän i just det ögonblick vi gjorde det. Om hon inte hade velat ha mig hade hon kunnat lämna bort mig direkt. Flickor i Indien kan komma att bli dödade precis efter förlossningen enbart på grund av att de är flickor. Eller så kan de tas ifrån sina mödrar och lämnas till någon annan. Så var det inte för mig – hon behöll mig.

Hon behöll mig. Hon behöll mig. Hon behöll mig.

Jag föddes den 15 oktober 1980. Datumet kan i och för sig vara påhittat i efterhand av någon myndighet. Sannolikt föddes jag ungefär ett halvår tidigare, kanske någon gång i april 1980. I över ett år levde jag med min landsmoder och ”Hon behöll mig” är en vacker mening som är värd att upprepas. Men under olika perioder under min uppväxt har jag formulerat en annan mening. Jag har tagit fasta på det motsatta – att hon lämnade mig. Det är också sant. Två sanningar kan existera bredvid varandra och vara lika sanna. Det är sant att hon lämnade mig, eller att jag togs ifrån henne, och det är lika sant att hon behöll mig.

Ibland har jag tänkt att jag blev övergiven, därför att hon hade

blivit övergiven. Att en ensam kvinna med barn inte klarade sig på den tiden i Indiens fattigaste områden. Då har jag försökt finna ett hopp i tanken att vi tvingades separera för att vi båda skulle få en chans att överleva.

Mamma berättade "Sagan om Shilpa" för mig när jag var barn. Sagan handlade om mig och den hjälpte mig förstå min historia innan jag själv kunde tala om den. Frågan "Varför?" besvarades till viss del i sagan. Sagan var kort och jag fick veta allt som fanns att veta, ingenting hölls hemligt.

Tidigt i livet förstod jag alltså att den information vi delar och tar emot är grunden till tillit – också när ingen information finns att ge. Barn tål sanningen. Ibland kan man bara säga något om omständigheterna, men inte allt för man vet helt enkelt inte allt. Och ibland behöver man säga: "Vi vet ingenting." Det går inte att dölja verkligheten för barn, inte ens i de mest välmenande syftena. Barn känner av alla stämningar i ett rum och jag är tacksam över sagan som gav mig svar på en del frågor som var viktiga för mig. Sagan svarade på frågor som jag själv inte kunde formulera.

I dag tänker jag mest på att min landsmoder behöll mig. Det var en viktig komponent i "Sagan om Shilpa". Mamma berättade att jag bodde ett helt år med min landsmoder. Första året i varje barns liv är livsviktigt; inget barn som föds kan överleva på egen hand. Hela mitt första år, liksom en stor del av mitt andra, tillhör det fördolda. Ändå går det att berätta något om dessa år med ibland motstridiga perspektiv.

Jag har naturligtvis också en biologisk pappa. Men jag vet inte varför jag inte tänker på honom. Min biologiska pappa kan ha varit en våldtäktsman, en förövare och ute ur bilden omgående efter övergreppet på min landsmoder. Han kan också ha varit en kärleksfull person som fanns kvar tills han lämnade oss kanske för någon annan eller så blev han mördad eller dog på något annat sätt. Det kan också varit han som mördade. När de tre männen gjorde sitt besök för att ta min landsmoder ifrån oss barn kan han

ha varit en av dem eller borta för längesedan. Jag tror att det var ett syskon, kanske en storebror, som de tre männen la i säcken redan död eller för att dö.

Det omöjliga hände. En landsmoder skiljdes från sin dotter. En dotter skiljdes från sin landsmoder. Döden var ett faktum för oss båda. Att jag inte vet hur det gick till är egentligen det enda jag vet. Det gör att tankarna går i kretslopp. Olika möjligheter undersöks med hjälp av logiska och kanske även ologiska resonemang. Den som bär på fler frågor än svar rörande ett skede i livet kan kanske känna igen sig i detta. Vi är många som bär på livsöden, egna eller andras och därmed stora och små frågor. Alla blir inte lika upptagna av frågorna, vi reagerar olika och har olika behov av att processa och bearbeta. För mig blev det nödvändigt att släppa taget om tankegångarna. Det går inte att med tankens hjälp komma underfund med sanningen om mitt ursprung.

I stället finns sanningen i min kropp som en förnimmelse och att släppa taget om sina tankar är en process. Om man inte vet är man öppen för olika möjligheter. Om man vet stänger man för andra alternativ och låser fast sina svar. Att inte veta ger öppningar. Att veta stänger dörrar. Med hjälp av tron går det att orientera sig bortom sanningssökande landskap. Det är som den där eviga grundfrågan – ingen *vet* den yttersta orsaken till att det finns liv på jorden. Det går att förklara händelseförlopp men bara till en viss punkt. Skapelsemyter, tro och meningssökande slutsatser kompletterar bilden. I vårt västerländska samhälle har hårda och kalla fakta, statistik, tabeller, forskning, evidensbaserade sanningsspråk med mera, haft en tendens att stå högt i kurs. Den språkkategorin är förstås viktig i sina sammanhang men inte viktigare än poesins mjukhet och musikens toner. Inte alla frågor behöver ”täppas till” med ett svar, några kan få stå kvar med sina frågetecken och välkomna till ett öppet tomrum. I det öppna tomrummet ryms det icke-givna, svärmodet, vemodet och saktmodet. I dessa rum levereras ingenting specifikt, ändå sker där något. Vi får lov

att vara ifred, bortom allt det vi själva eller andra håller för sant. Jag finner dessa öppna rum i kyrkan och i naturen. Där tillämpar jag religion hellre än prestation. Med tanke på mitt fördolda förflutna blev det naturligt för mig att vilja vistas i mystikens rum.

Det finns även en risk med att inte veta och det är att man kan bli osunt ambivalent och anklagad för att vara otydlig. När det kan vara på det ena eller på det andra sättet kan det bli svårt att förhålla sig. I synnerhet om man hade varit hjälpt av ett enda sant svar. På frågan vad ”ett plus ett” blir är det korrekta svaret två, men inte alla frågor är ställda på det sättet. Ibland är svaret att det inte går att få *ett* svar. Med hjälp av erfarenheterna som bor i våra kroppar kommer vi nära en sanning men inte en objektiv bild. Det finns inte alltid fakta, det finns så mycket mer. Det finns fysiska erfarenheter, drömmar och aningar.

Innan min landsmoder och jag separerade och döden var ett faktum hände en annan sak, som jag faktiskt kan ta på. Jag fick hål i öronen tack vare min landsmoder. Jag hade inga örhängen när jag kom till Sverige, men likväl ojämna och ganska stora hål i varje öra. Man kan se att hålen inte är gjorda med en liten nål, utan med en liten spik. Hålen växte aldrig igen, trots att jag inte hade örhängen förrän jag började skolan. I dag bär jag örhängen för jämnan och genom örhängena fyller jag en liten del av det existentiella tomrum som är min bakgrund. Hålen i öronen fanns från början, de kan liknas vid hål eller sår i själen. Men det går också att vända på det – hålen var en gåva från min landsmoder. För att något nytt ska kunna ta plats behövs ju just tomrum, även om de i mitt fall var förhållandevis små.

Små flickor i Indien brukar enligt tradition få hål i öronen, vilket visar att de är önskade och att de hör till. Min landsmoder behöll mig och hade ingen tanke på att vi *inte* skulle vara tillsammans för alltid. Hon tänkte helt enkelt att jag också skulle få finnas och få bära örhängen. Svårare än så är det inte. Därför har de små hålen en stor betydelse för mig. De är ett tecken på kärlek. Två hål i öro-

nen, tomhet att fylla med innehåll. Och ur tomhet kan vad som helst hända – liv kan växa fram.

Jag måste lita på min kropp. Kroppen vet. Den har varit med sedan den blev till. Vetskapen om att det går att lita på min kropp har inneburit en livslång övning i tillit. Jag får förhålla mig till kroppens minne, det har jag gjort så länge jag kan minnas.

I kroppen sitter minnen som vuxit fast. Varje erfarenhet och ålder kan kroppen minnas i kraft av sig själv, även om man inte alltid har ord för att beskriva minnena. Kroppen är samma även i åldrandet. Livets fysiska och psykiska minnen sitter i huden och cellerna. Varje år, månad och dag lever kvar, i själva andningen och i varje nytt andetag. Ständigt och utan att vi tänker på det andas vi människor. Vi andas in livet och andas ut det vi egentligen inte behöver. I Bibeln berättas det inledningsvis om hur Gud skapade himmel och jord. Det står att: ”Jorden var öde och tom, djupet täcktes av mörker och en gudsvind svepte fram över vattnet.”¹ Jag tänker att den där gudsvinden är av betydelse för allt liv på jorden. Vidare skapades människan till Guds avbild och Gud blåste in liv genom människans näsborrar så att hon blev en levande varelse.²

Andningen är kanske den enklaste formen av bön. Den sker fysiskt och är helt ordlös. Ingen som andas behöver jaga efter livet, livet kommer till en och när man andas ut får man samtidigt släppa taget om livet och allt som pågår. I någon mening får man återlämna sitt liv till Gud och däremellan sker absolut ingenting. Mellan varje inandning och utandning finns det plats för tomhet. Det handlar om att bli påfylld genom inandning och om att få dela i gemenskap genom utandning. Jag tänker att andningen är den ursprungliga, ordlösa bönen och den lyssnande dialogen mellan Gud och varje människa. Jag tror att Gud är aktiv i människans inandning och vice versa att det är människan som är aktiv i ut-

andningen. När vi andas in tar vi emot och blir påfyllda. När vi andas ut släpper vi taget, återlämnar livet och delar med oss. Allt mänskligt liv inramas av ett stort mysterium. I Predikaren står det:

Jag betraktade allt som sker under solen: allt var tomhet, ett jagande efter vind. Krokigt kan inte bli rakt. Vad man inte har kan man inte räkna. Jag har sett vilket arbete Gud har lagt på människan. Allt vad Gud har gjort är skönt i rätta stunden. Han låter människor urskilja sammanhang, men aldrig kan de fatta Guds verk från början till slut.³

Jag har andats sedan jag föddes. Sovit och ätit, gråtit och skrattat. Min kropp har, liksom allas kroppar, erfarit en mängd förnimmelser av yttre påverkan. Chocktillståndet när jag skiljdes från min landsmoder och upptäckte att hon inte kom tillbaka var fysiskt. Att bli behållen och övergiven, förlorad och återfunnen, vilsen och trygg satte sina omtumlande spår.

Det måste ha varit min överlevnadsvilja som bar mig och den kan ha varit genetisk. Jag var modig och svag, viljestark och orkeslös och jag överlevde. Hur klarade jag det? Något måste ha fått mig att *vilja* leva eller att *inte vilja* dö. Jag fortsatte att andas in och att andas ut. Andra människor tog hand om mig och jag var tillräckligt frisk och stark för att överleva.

Varje litet barns största rädsla och dödshot är att bli övergiven. Tanken på att bli övergiven skrämmer alla barn och min och många andras verklighet är just en separation från en viktig anknytningsperson i ett tidigt skede i livet. Sorgen som separationen medförde kan inte förbises. Därför behövde jag lära mig att leva med såren och den sorgliga historien som blev en ofrånkomlig del av den jag är. Med tiden kunde sorgen till och med bli en gåva. Livet djupnade och det vackra blev vackrare eftersom jag inte tog det för givet.

Kanske var det meningen att det skulle bli som det blev. Det

betyder inte att det finns någon mening med övergivna barn och inte heller med landsmödrar vars armar värker efter att hålla om den de längtar efter. Det betyder att jag har accepterat det jag ändå inte i efterhand kan påverka. Acceptansen gör inte separationens trauma mindre på något sätt, men den är en förutsättning för livet. Jag vill lyfta blicken.

Min tro är likt en kärlekens grundvåg som jag kan surfa på genom livet, också retroaktivt. Jag har aldrig ifrågasatt Guds goda intention med sin skapelse. Jag har alltid trott på att Gud finns, att Gud fanns innan jag föddes och kommer finnas kvar när jag dör. Mina steg på jorden är bara några få, sett till alla som vandrat genom livet före mig och alla som kommer vandra genom livet efter mig. Det är skönt med perspektiv.

I Bibeln står det: ”Människans dagar är som gräset; hon spirar som blomman på marken, så sveper vinden fram, och den är borta, platsen där den stod är tom. Men evigt varar Herrens nåd”.⁴ Vi människor kan inte äga livet, det är ingen rättighet att leva. Snarare tycks det vara en gåva att få leva, även om livet är svårt ibland. Ibland har jag nästan drunknat i ett hav av sorg. Men någon eller något har tagit med mig upp till ytan igen. Jesus sa att inte ens en sparv faller till marken utan att Gud vet om det.⁵ Det kan till och med vara så att Gud faller tillsammans med varenda sparv. Om jag föll handlöst en gång är det rimligt att tänka att Gud kände till det. Jag tror inte att jag hade kunnat resa mig igen utan Guds hjälp. Något gjorde att vägen från tjuvarnas marknad, platsen där jag sannolikt föddes, till Roslagen, där jag lever just nu, blev kort. Vägen börjar och slutar i mitt hjärta. Jag har skrivit memoarer om min resa, i inre och yttre landskap, under hela mitt liv. Skrivandet var mitt sätt att bearbeta adoptionen. Nu har jag sammanställt mina funderingar och skriver till dig som läser. Det jag vill berätta hand-

lar om min väg från Indien till Sverige, om min mormor, något om när jag blev präst i Svenska kyrkan och om ett oväntat möte med någon som förde mig tillbaka till Indien igen. Jag frågar mig varför jag vill berätta och svaret är att jag är orolig för den tid vi lever i just nu med ökad främlingsfientlighet och anti-demokrati. Den enskilda livsberättelsen hör alltid samman med en större berättelse som har med samtiden och evigheten att göra. Jag tror också att varje människas berättelse kan tolkas inom ramen för den kristna berättelsen i vilken Gud blev människa. Bland det mest hoppfulla som jag får vara med om som präst är när människor delar en bit av livets resa med varandra. Det kan röra sig om samtal inför en begravning, sjukevård, en fika i ett församlingshem, en doggudstjänst eller ett sammanträde. Jag har alltid hållit tillbaka min personliga berättelse och kommer fortsätta att göra det i min tjänst i Svenska kyrkan. Min livsberättelse är inte en tongivande del i uppdraget att vara präst. Snarare är den ett instrument bland olika instrument eller en klang bland andra klanger, toner, sånger, konstverk och livsberättelser. Som präst i Svenska kyrkan får jag vara med och leda olika former av samspel. I ljudet av många olika röster får också min röst finnas – och det är jag tacksam över. I denna bok skildrar jag valda delar av min personliga pilgrimsvandring genom livet. Syftet är att vidga vyer och jag hoppas att något av det jag skriver kan komma att betyda något för dig som läser.

Egentligen börjar min berättelse med en indisk polisrapport gällande en Shilpa Shanta, alltså mig. Mammans namn brukar skrivas efter dotterns i Indien. Min landsmoder hette Shanta. Rapporten är mindre än en A5-sida och ser ut som en obetydlig liten lapp, men innehållet är svindlande. Det står att polisen "arresterade" mig den 27 december 1981. Polisrapporten stämplades av domstolen tio dagar *före* gripandet. Hur var det möjligt? Mitt ärende om-

nämndes som ”fall 313”, men jag kan ju inte ha gjort något olagligt med tanke på min låga ålder. Det måste snarare ha varit frågan om ett omhändertagande.

Var kom siffran 313 ifrån? Vad betyder den? Hade polisen omhändertagit 312 barn före mig det året? Vilka hade samtalat med varandra? Vad hade polisen sett och hur såg grunderna ut för deras ingripande och domstolens stämpel? Det finns en mängd frågor kring polisens rapport och den viktigaste frågan är förstås om de hade min landsmoders medgivande för omhändertagandet eller inte. Var alltihop en efterhandskonstruktion? Vad hade egentligen hänt?

Mer förvirrande blir det av att jag var registrerad på barnhemmet *innan* jag omhändertogs av polisen. Så det kanske i själva verket är där min berättelse börjar. Enligt barnhemmets dokumentation kom jag dit 24 november 1981 och lämnade bara fyra dagar senare för ”medicinsk fosteromsorg” hos Dr Hitesh på Sanjeev Nursery Home. Det finns ett foto av denna doktor i mitt album. Han står bredvid Sonja, den svenska adoptionsföreningens elegant klädda kontaktperson.

I barnhemmets anteckningar framgår det att Shilpa var Shantas dotter, vilket stämmer med polisens rapport. Att Shantas namn finns både i polisens rapport och i barnhemmets dokument visar att någon hade mött henne och frågat efter hennes namn. Den tanken är hoppingivande. Jag blev inte bara sliten ur hennes armar. En muntlig konversation förekom också, hon fanns. Vidare står det att jag var bortförd från gatorna av polisen och i en kommentar anges att jag var ”on remand”, alltså häktad.

Om eller när utredningen fastställt att barnet ska adopteras var det på den tiden, i början av 80-talet, brukligt att ändra status från ”on remand” till ”court committed” – det vill säga hänvisad till barnhemsvård och slutstatusen ”release order” gav klartecken för att adoption fick äga rum.⁶ Men för mig ändrades aldrig uppgiften från ”on remand” och i någon mening är jag alltså fortfarande häk-

tad. En del barn kanske inte kunde utredas vidare utan adopterades bort ändå av olika anledningar?

Den kronologiska ordningen för de olika händelserna är svår att följa. Hur man än vänder och vrider på de olika datumen är det omöjligt att skapa en begriplig ordningsföljd. Rimligen borde jag ha blivit omhändertagen av polisen *först* och därefter utretts för adoption? Och varför stämplade domstolen polisens rapport *före* själva utfärdandet av densamma? Det går som sagt inte att förstå.

Kanske kan det hela förklaras av ett tätt samarbete mellan barnhem, domstol och polis? Institutionerna ligger geografiskt sett nära varandra och det kanske inte var så viktigt att datumen skulle stämma utifrån en logisk kronologisk ordning. Särskilt om det redan från början hade beslutats att jag skulle bli bortadopterad? Men vem beslutade det i så fall? Eller är förklaringen att någon bara av misstag råkat skriva fel datum?

Något säger mig i alla fall att benämningen "fall 313" kan vara en nyckel till mer information som rimligen bör finnas på barnhemmet och i domstolen. Jag har alltså en nyckel men den betyder ingenting. Det finns nämligen av olika skäl en indisk myndighetsovilja att låsa upp dörrar som en gång låsts för adopterade. All kunskap om vad som hände är baserat på den bristfälliga dokumentation som delgavs i samband med adoptionen, samt det min kropp minns i kraft av mig själv.

Det efterlängtade beskedet från adoptionsföreningen kom i adventstid, den 2 december 1981. Alltså åtta dagar *efter* att jag registrerats på barnhemmet och tjugofem dagar *före* polisens häktningsorder. Jag befann mig på Dr Hiteshs sjukhus när telefonen ringde och min mamma svarade. Adoptionsföreningens röst på andra sidan telefonluren sa: "Ni har fått en liten flicka. Hon finns på ett barnhem i Bombay och är er lilla flicka." Mammans hjärta rusade.

Hon väntade hela dagen på att pappa skulle komma hem från jobbet för att kunna berätta den glada nyheten. Efter en lång väntan och längtan efter ett barn hade de äntligen fått en dotter. Men en ny slags väntan började direkt. Från beskedet i början av december år 1981 dröjde det till april år 1982 innan jag kom till Sverige. Varför det tog fem månader mellan besked och ankomst vet vi inte.

Adoptivföräldrar på 70- och 80-talet i Sverige granskades mer än noggrant och det tog tid. En hel pärm av handlingar föregick beslutet att mina föräldrar skulle beviljas att ens *ansöka* om att få adoptera. Kontrasten är påtaglig, mammans och pappas pärm med papper jämfört med endast fyra indiska handlingar: polisens rapport, domstolsbeslutet, barnhemmets dokument och mitt indiska pass. Svenskt föräldraperspektiv fanns men fanns det också ett svenskt och ett indiskt barnperspektiv?

Mitt barnhem heter Asha Sadan vilket betyder "Hoppets hem" och det drivs av organisationen Maharashtra State Womens Council, MSWS.

År 1981, när jag kom dit, tog barnhemmet hand om två kategorier barn. Majoriteten hade kommit via domstolen Juvenile Court som ligger vägg i vägg med barnhemmet. Dessa barn var hittebarn och inlämnade av polisen. De vårdades ofta på sjukhus den första tiden och de flesta dog före ettårsdagen. En del av barnen var barn till prostituerade. Området "The Cages", burarna, där kvinnor låstes in och arbetade med "sexuella tjänster", låg i närheten, likaså Tjuvarnas marknad.

Den andra kategorin barn på barnhemmet hade fötts där. Barnhemmet fungerade som ett undsättningshem för ogifta, gravida kvinnor. Dessa blivande och nyblivna mammor gömde sig för sin familj och deras barn var oftast relativt friska när de föddes men de befann sig utanför samhällets acceptans. Ingen annan utom barn-

hemmets anställda kunde hjälpa de här mammorna och barnen. De behövde hopp – händer som tog emot dem och ögon som såg dem. Hopp var också förlossningsvård, vila, blöjbyten och mat och det erbjöd barnhemmet, ”Hoppets hem”.

De flesta barnen på barnhemmet hade kända biologiska föräldrar eller i vart fall känd biologisk mor. Ungefär 90 barn förmedlades mellan 1980 och 2010 från Asha Sadan till Sverige och nästan inga inhemska adoptioner förekom. Det ansågs skambelagt att adoptera barn i Indien.⁷

Barnhemmets dokument är intetsägande avseende mitt fall. Den innehåller en rad olika frågor och de flesta svaren är att det inte finns några tillgängliga svar. I slutet anges en lista över bifogade dokument: kopia av domstolsbeslutet, kopia av polisens papper, samtycke från de biologiska föräldrarna att ge bort barnet och samtycke från adoptivföräldrarna att ta emot barnet.

Dokumentet undertecknades den 15 januari 1982 av den dåvarande föreståndaren Mrs Mathre. Domstolsbeslutet, polisens rapport och samtycke från mina föräldrar att ta emot mig finns bifogat men samtycke från de biologiska föräldrarna att ge bort mig saknas.

På frågan ”Varför?” har barnhemmet gett motstridiga uppgifter under åren. Antingen var jag bortförd från gatorna av polisen eller så föddes jag av en ung, ogift kvinna som hade sökt skydd på barnhemmet. Uppgifterna om hur barnhemmet Asha Sadan fungerade på 80-talet, möjliggör att båda alternativen är sannolika.

Efter vistelsen på Dr Hiteshs sjukhus blev jag placerad i en fosterfamilj i väntan på adoption. Fosterfamiljen kan ha varit en eller

flera personer som tog hand om många barn eller bara om mig. Det var alltså en fråga om flera anknytningar och flera separationer, alltså inte bara en.

Jag blev övergiven, lämnad vidare, övergiven igen och lämnad vidare igen. Jag passerade barnhemmet, sjukhuset och fosterfamiljen och jag undrar hur det hela påverkade mig. Hur reagerade jag på nya ansikten, ljud, dofter och smaker? Hur länge vistades jag på sjukhuset och hur hade jag det i fosterfamiljen? Vem var ansvarig för att jag hamnade i en fosterfamilj och på vilka grunder valdes den ut?

När det gäller datum och klockslag går det ofta att fastställa en objektiv sanning. Man föds den ena dagen, inte den andra. Man lämnas till ett barnhem en viss dag, inte någon annan. Polisen omhändertar en vid något tillfälle, inte något annat. Nu finns det ingen logik, de indiska datumen är svåra att förstå, samtidigt som sanningen med stort S finns någonstans.

Det är en svindlande tanke att nya fakta om vad som hände kan förändra allt jag tidigare trott, tänkt och hållit för sant. Allt som byggts upp kan rasa. Ibland är vi människor med om ögonblick som verkligen förändrar det vi tidigare trodde eller visste, men det betyder nog bara att sanningen tagit sig en annan vändning.

För mig gäller att jag blev bortförd från gatan, tagen ur min landsmoders armar. Den uppgiften stämmer med mitt kroppsminne. Men sanningen är fortsatt att jag inte vet och att de som en gång visste kan ha glömt hur det förhöll sig, så här långt efteråt. Det har gått över 40 år och de inblandade är gamla, om de ens lever i dag. Dessutom finns det en motvilja att lämna ut dokument och en motvilja att berätta hur det faktiskt låg till.

Domstolsbeslutet från Juvenile Court är en enda lång mening skriven på skrivmaskin. Utskriften är dålig, raderna hoppar in i varandra. Beslutets långa mening är den längsta mening jag någonsin läst, över två A4-sidor lång. För att försöka förstå skrev jag av det jag kunde uttyda.

Beslutet fastställde att min pappa fick adoptera mig och föra ut mig ur Indien till Sverige eller vart han ville. Det står att pappa skulle ta hand om mig, uppfostra mig, utbilda mig och behandla mig jämlikt med andra, egna eller adopterade barn. Beslutet säger något om den dåvarande och delvis också nuvarande indiska synen på kvinnor och män – det var endast den blivande pappan som tillskrevs. Jag omnämndes kontinuerligt som ”nämnd kvinnlig minderårig Shilpa, född den 15 oktober 1980.” Olika summor angavs för de omkostnader som handläggandet av adoptionsärendet medfört och advokaten undertecknade beslutet den 4 mars 1982. I och med det var adoptionen ett faktum från indiskt håll. Kanske hade de haft ett domarbyte som förlängde handläggningstiden eller så var det på grund av något annat som processen blev utdragen. Jag undrar vad de själva tänkte om processen. I Sverige är många numera drillade i att ha med sig barnkonsekvensanalyser till sammanträdesbordet. Dessa ska tas i beaktande inför olika beslut, men hur var det i Indien på 80-talet med den saken? Stod barnets bästa i fokus eller var det i själva verket den svenska adoptionsföreningen som drev på och bestämde?

Till mitt indiska pass togs ett passfoto. Fotot är mig veterligen den enda bevarade bilden på mig från min första tid i Indien. Det vore intressant att få veta var den svartvita bilden togs och vems arm

jag hade omkring mig. Jag hade klänning på mig och mitt hår var kammat, jag hade ganska mycket hår. Jag hade nyss gråtit eller så grät jag. Kanske bar jag örhängen, det går inte att uttyda. Men mitt ansikte på passfotot ser öppet ut, jag kunde visa känslor.

Kortet kan ha tagits på barnhemmet, på sjukhuset, i domstolen, hos en fotograf eller hemma hos fosterhemsfamiljen. Jag undrar vad de mörka, stora ögonen som ser in i kameran hade sett i övrigt i livet. Vidtogs några andra förberedelser än ett passfoto inför min avresa?

Det finns en viktig sak till som jag vill berätta om mitt liv i Indien. Den söta doften av avlopp och sopor är bekant. Det har alltid varit så. Dofteknippar jag med en känsla av välbefinnande. Avlopp väcker ett lugn inom mig konstigt nog. Jag tycker att det luktar gott samtidigt som jag får kväljningar och märker att det inte gör det. Jag har känt igen lukten några gånger, senast under Norrtälje kyrka när det var något slags stopp i rören och slamsugaren kom och spolade rent. Stanken som uppstod fick hela min kropp att reagera, kroppens doftminne går att lita på. Doftminnet säger mig något om mitt ursprung.